

Κρίση: ο λαός πληρώνει, το κράτος αδρανεύει...

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Αν σταθούμε στα γεγονότα της κρίσης, που περνάει τα τελευταία πέντε χρόνια η Ελλάδα, ένα γεγονός είναι αναμφισβήτητο. Πολλοί λένε τόσα πολλά ώστε να δημιουργείται σύγχυση στον λαό, ο οποίος δεν γνωρίζει τι συμβαίνει στην πραγματικότητα. Δεν γνωρίζει την ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ένας μεγάλος αριθμός από «επαίοντες» βομβαρδίζουν τον κόσμο καθημερινά με πληθώρα ακαταλαβίστικων πληροφοριών, με εμπάθεια και φανατισμό που οδηγούν στο μίσος μεταξύ μας και τον διχασμό. Το μόνο που αντιλαμβάνεται ο απλός πολίτης είναι ότι πρέπει να πληρώσει όλους τους λανθασμένους χειρισμούς των πολιτικών, τους οποίους είχε πιστεύσει και είχε τιμήσει με την εμπιστοσύνη του. Στην συνέχεια ανακαλύπτει ότι του υπόσχονταν ψευδείς υποσχέσεις, ότι ήσαν ανειλικρινείς και έκαναν καταχρήσεις για ίδιον όφελος. Ο νεποτισμός και η αναξιοκρατία εφαρμόστηκαν σε ευρεία κλίμακα ακόμη και στην διάρκεια της κρίσης.

Το χειρότερο όμως είναι ότι έχουν πετύχει τον διχασμό του κόσμου. Η ιδιοσυγκρασία μας ως λαού συναισθηματικού μας οδηγεί σε ακρότητες που δεν ελέγχουμε με την απλή λογική. Εύκολα πειθόμαστε από τους ομοϊδεάτες πολιτικούς σε σημείο που να μην δεχόμαστε ότι είναι δυνατόν να ενεργούν λανθασμένα. Ακόμη και σε οφθαλμοφανείς απαράδεκτες ενέργειες δυσκολεύεται

κανείς να παραδεχτεί ότι αυτός που εκπροσωπεί τα πιστεύω του, μπορεί να παρανομεί.

Αυτό βολεύει και το καλλιεργούν οι πολιτικοί και για αυτό φροντίζουν να χαϊδεύουν τα αυτιά των οπαδών τους με ό,τι τους αρέσει να ακούν. Τον φανατίζουν σε βαθμό που θολώνει την κρίση του και αδυνατεί να δει την πραγματικότητα. Η αλήθεια είναι σκληρή και πονάει. Το γνωρίζουν καλά αυτό οι πολιτικοί, καθώς και το πολιτικό κόστος της, καθώς έχουν εθίσει τον κόσμο στην άγνοια της αλήθειας ή για την ακρίβεια να μην θέλει να την ακούει. Για τον λόγο αυτό μεγάλη πέραση έχει ο λαϊκισμός και οι λαϊκιστές πολιτικοί. Υπόσχονται σε όλους τα πάντα. Κοινό νου να διαθέτει ένας πολίτης καταλαβαίνει ότι δεν είναι δυνατόν να γίνουν πράξεις οι υποσχέσεις αυτές. Φαίνεται λοιπόν ότι στερούμαστε κοινού νοός. Αλλιώς δεν εξηγείται να παρασυρόμαστε από προφανή ψέμματα.

Ίσως μέσα μας να έχουμε λαϊκίστικο στοιχείο, το οποίο το τρέφουν και δυναμώνουν η αντίστοιχη πλειονότητα των πολιτικών μας. Όμως κάποτε έρχονται τα γεγονότα, φθάνουν στην επιφάνεια οι ανεκπλήρωτες υποσχέσεις, οι ψευδείς διακηρύξεις, οι λογαριασμοί των λαθών που πρέπει να πληρώσει ο λαός, και τι κάνει πάλι; Επιλέγει άλλους λαοπλάνους, που υπόσχονται ότι «λεφτά υπάρχουν», «μνημόνια θα καταργήσουν» και στον γκρεμό τον εξωθούν.

Είμαστε ένας λαός επιστημονικά ενδιαφέρων και ιδιαίτερης ιατρικής μελέτης σε παγκόσμιο επίπεδο, μια και γίναμε παγκόσμια γνωστοί έστω και με άκρως αρνητικό τρόπο. Απορούν όλοι με εμάς και εμείς, λαός και ηγεσία, αγνοούμε την κατάστασή μας και θεωρούμε ότι οι «άλλοι», οι «ξένοι» φταίνε που καταντήσαμε ζητιάνοι και πρέπει να αλλάξουν αυτοί.

Μα οι άλλοι, όλοι οι ξένοι, είναι ξένοι και θα κοιτάνε το συμφέρον τους, και μπράβο τους. Εμείς, ο λαός, οι κάτοικοι αυτής της χώρας, οι άρχοντές μας, η πνευματική μας ηγεσία, οι συνδικαλι(η)στές μας, οι πλούσιοι της χώρας (βιομήχανοι, εφοπλιστές, μεγαλοεπιχειρηματίες, μεγαλέμποροι), οι επιστήμονες όλων των κλάδων, κάθε εργαζόμενος, δημόσιος ή ιδιωτικός υπάλληλος, ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ, για την χώρα μας, την πατρίδα μας, την Ελλάδα μας; Γιατί τα βάζουμε με τους ξένους; Μήπως είναι καιρός να κοιταχτούμε στον καθρέφτι και να κάνουμε αυτοέλεγχο; Είμαστε συνεπείς στις υποχρεώσεις μας ως έντιμοι πολίτες; Πώς γίνεται κάθε μέρα να διαπιστώνονται οικονομικές παραβάσεις (αποφυγή χορήγησης πραγματικών αποδείξεων) από μέρος μας που τις ανακοινώνουν τα διεθνή ΜΜΕ; Υπάρχει κανείς στην χώρα μας που μπορεί να πει ότι δεν έχει κάνει κάποια παρατυπία(ας μη χρησιμοποιηθεί ο όρος παρανομία);

Το ίδιο το κράτος, το δημόσιο, μέσω των φορέων του είναι ο πρώτος διδάξας. Και

για να εξηγούμαστε, η πρώτη και βασική κατηγορία εναντίον του κράτους είναι ότι δεν χρησιμοποιεί τους ελεγκτικούς μηχανισμούς για την πάταξη της διαφθοράς και κάθε οικονομικού εγκλήματος και παράνομης συναλλαγής. Αυτό δημιουργεί την έλλειψη εμπιστοσύνης, το αίσθημα της αδικίας και οδηγεί σε ανάλογη συμπεριφορά τον απλό πολίτη. Διστάζει το κράτος να αναφερθεί επώνυμα στους μεγάλους, στους ισχυρούς παραβάτες. Γενικεύει τις ατασθαλίες, την παραβατικότητα και τραυματίζει τους έντιμους και συνεπείς πολίτες.

Άνθρωποι ευκατάστατοι που βρίσκουν πολλούς τρόπους να δείχνουν την οικονομική και όχι μόνο ισχύ, αποτελούν το χειρότερο τμήμα του πληθυσμού στις φορολογικές τους υποχρεώσεις. Θεωρούν όλους τους άλλους κορόϊδα. Που είναι ο πατριωτισμός τους; Που βρίσκεται η μεγαλοψυχία τους; Που εκδηλώνεται η κοινωνική τους προσφορά; Και επιτέλους που βρίσκεται η αντίδραση του κράτους με το «πόθεν έσχες»; Αλλά με πολλά νομικά τερτίπια, με επίκληση των προσωπικών δεδομένων που ισχύουν μόνο για τους ισχυρούς, δεν γίνεται έλεγχος, ή είναι πλημμελής και δεν βρίσκονται ποτέ «επαρκείς αποδείξεις» για κατηγορίες. Και είναι αδικήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Δεν είναι τυχαία η κρίση που μας βρήκε. Όλοι συμμετείχαμε με ένα ποσοστό, με το μεγαλύτερο ποσοστό να ανήκει στους πολιτικούς και τους οικονομικά ισχυρούς που αλληλοκαλύπτονται και αλληλοϋποστηρίζονται.

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα του άρθρου «ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;» (το οποίο η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ δημοσιεύει σε συνέχειες), του ιατρού Γεωργίου Κόιου